

Da enkelte Medlemmer ikke have kunnet finde sig tilfredsstillende ved, at Forslaget ved kun at nævne de Tilfælde, hvor Straf bør anvendes, saa at sige kun stiltiende indrømmer Straffriheden for alle Andre, er man kommen overens om en Tilføining til § 3, der bestemte fremhæver dette. Da Rigsdagssamlingen imidlertid maa antages at nærme sig sin Slutning, og der ikke er nogen Udsigt til at faae Loven fremmet i Aar, og da man ved Siden heraf erkjender, at Ordningen af dette Anliggende helst bør udgaa fra Regjeringen, har man besluttet sig til principalt at fremsætte følgende Forslag om Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen:

„Det Thinget opfordrer Regjeringen til om mulig i Rigsdagens næste ordentlige Samling at fremkomme med Forslag angaaende en bedre og mere tidsparende Ordning af Statens Forhold til den ikke autoriserede Lægevirkksomhed, gaar del over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Subsidiært foreslaar Flextallet følgende Ændringer:

Til § 1.

1) Paragrafen udgaa.

Til § 2.

2) Paragrafen udgaa.

Til § 3.

3) Efter a. indsættes:

„b. eller foretager farlige Operationer, foranlediger Udbredelse af smitsomme Sygdomme eller griber ind i den bestaaende Ordning af Sindsygepleien og Fødselsbistand.“

Som sidste Stykke tilføies:

„For Dvrigt skal den, som efter Anmodning har givet Raad eller taget Andre under Behandling i Sygdom, ikke kunne straffes derfor.“

Til § 4.

4) I næstsidste Linie: Ordene: „eller naar Bedkommende før er dømt efter § 2“ udgaa.

Undertegnede Casse kan ikke tiltræde Lovforslaget, hverken med eller uden de Ændringer i det, som ere foreslaaede af Udvalgets andre Medlemmer. En Lov, der aabnede Adgang til Lægevirkksomhed for Enhver, som tiltroede sig selv Dygtighed til den eller kunde hos Andre fremkalde den Formening, at han besad en saadan Dygtighed, vilde medføre en Tilstand, som gjorde det umuligt for det Offentlige at fyldestgjøre, hvad der i Henseende til Sundhedsvæsenet skyldes Samfundet i det Hele. De Bestemmelser, der ere foreslaaede for at yde Garanti mod de Farer, der kunde flyde af at lade Behandling af Syge blive en fri Næringsdrift, have formentlig liden, tilbøielig saagodt som ingen Betydning. Det store Spillerum, der overlades Skjønnets om, hvorvidt et strafbart Forhold har fundet Sted, og den Usikkerhed, det i mange Tilfælde vil have med fuldstændig Sikkerhed at afgjøre, om det, den Paaagældende har foretaget sig, har været Aarsag til det, der skal betinge Anvendelse af Straf, vil nødvendigvis hindre eller i alt Fald forringe den Virkning, man lover sig af de for visse Tilfælde foreslaaede Straffe, hvorved jeg eksempelvis skal fremhæve, hvad der i Ændringsforslaget er optaget om Foretagelse af farlige Operationer og Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

Medens jeg i Henhold til det Foranførte maa fraraade at gaa ind paa de foreliggende Forslag til Forandring i den bestaaende Kvakksalverlovgivning, erkjender jeg, at dens Bestaaenhet gjør det i høi Grad ønskeligt, at den afløses af en ny, der uden at opgive, hvad der er nødvendigt, for at det Offentlige kan fyldestgjøre, hvad der skyldes behørig Omhu for at afvende Fare for Samfundet og den Enkelte, aabner Adgang for Ikke-Læger til at forsøge at yde dem Hjælp, der henvende sig til dem for at erholde saadan. Det er imidlertid formentlig utvivlsomt, at Forslag til en Forandring i de nugældende Lovbestemmelser helst maa udgaa fra Regjeringen, der er i Besiddelse af eller kan tilvejebringe de Oplysninger, der ere fornødne for fuldstændig at kunne overflue alle de herhen hørende Forhold.